

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Dermed ender vi jo med at blive enige, i hvert fald hvad det sidste angår.

Min pointe er bare, at jeg ikke tror, at demonstrationer eller provokationer er det, der flytter noget her. De andre vil være fuldstændig stjerneligeglade med, hvilke problemer Danmark skaber for sig selv ved at lave nationale forbud. Jeg tror stadig væk, at der, hvor vi virkelig skal pulje kræfterne og sætte ind sammen med folk, der tænker ligesom os, er i forhold til virkelig at få sat fokus på REACH, EU's kemikaliereregulering, og få det til at gå så hurtigt som muligt, så det kan ende med at være et set-up, der bliver så markant som muligt. Der tror jeg altså, at tomme demonstrationer ikke er det, der bringer os længst i den sammenhæng.

Formanden:

Tak til miljøministeren. Så er det hr. Jørn Jespersen som ordfører i anden omgang.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg tror, det er vigtigt, at vi i hvert fald forstår hinandens tilgange og strategier i denne her sammenhæng for at få en fair diskussion.

Vi er enige om, så vidt jeg kan høre, langt de fleste partier, at de her stoffer er nogle af de allerfarligste industrielle kemikalier, der findes. Vi er vistnok også enige, de fleste af os, om, at tempoet i den hidtidige regulering er for langsomt, og at vi fra dansk side skal arbejde for, at tempoet bliver hurtigere, at stofferne bliver reguleret hurtigere, end de i forvejen bliver.

Så er spørgsmålet: Hvad er midlerne til at få tempoet til at stige? Det er i virkeligheden det, vi diskuterer.

Det bliver sagt, at et forbud på nationalt plan ikke kan lade sig gøre, og at det er en tom demonstration. Det tror jeg er forkerte opfattelser og analyser – begge dele.

Selvfølgelig kan man da lave et nationalt forbud, og selvfølgelig er det klart, at det bliver meget, meget mindre fintmasket, end det ville blive på EU-plan, for hvad er det, man skal gøre, når man laver et forbud? Ja, det er at lave regler, der hedder, at disse produkter ikke må markedsføres i Danmark, hvis de indeholder dette stof og eventuelt i mængder over en eller anden tærskelværdi. Derefter skal man selvfølgelig lave kontrol. Og det er da et stort arbejde at lave kontrol, og det er ikke alt, man finder.

Men til gengæld er den præventive effekt ved, at nogle bliver smidt ud af markedet, fordi de ikke har overholdt reglerne, ganske stor, og derfor vil man i et vist omfang kunne håndhæve sådan et forbud. Men man kan ikke gøre det hundrede procent, det er indlysende. Det kan man formentlig ikke engang på EU-plan, men der vil man kunne gøre det i langt, langt større omfang og forhåbentlig ramme noget, der ligner hundrede procent eller med tiden kommer tæt på det.

Så det er klart, at det danske forbud ikke er en permanent løsning. Sådan tænker SF det heller ikke. Det er et middel til at komme et skridt på vejen, og det vil kunne håndhæves i ganske stort omfang, men langt fra i fuldt omfang.

Vil det så blive opfattet af de andre som en tom demonstration og som noget, vi selv har rodet os ud i og selv kan ligge og fedte os ud af igen? Det tror jeg ikke. Alle erfaringer tilsiger, at hvis der er noget, der irriterer Kommissionen og får den til at handle, så er det forskellige regler i de forskellige lande, netop fordi det er i strid med den grundlæggende tankegang om det indre marked.

Derfor vil nationale reguleringer være en udfordring for Kommissionen, som kan få den til at reagere mod os ved at anlægge en åbningssag, og så må den så føre sagen og argumentere for, at der ikke er det store problem ved, at den tvinger os til at lade være med at regulere nogle stoffer, som er indlysende sundhedsskadelige og miljøskadelige. Det er den ene mulighed.

Den anden mulighed er, at Kommissionen siger, at Danmark har ret stærke argumenter på det her område, og at de derfor bliver nødt til at lave en tilsvarende regulering, der gælder på hele fællesskabsniveauet. Det er jo det, der er tankegangen, at få EU til at tage argumenterne og beviserne alvorligt og rent faktisk tage konsekvensen af det og begynde at regulere ud fra miljøhensyn og sundhedshensyn i hele EU ved den provokation, der ligger i at gøre det på nationalt plan. Det har vi erfaring for kan lade sig gøre. Det er jo det, der er sket med F-gasserne, desværre på et meget lavt niveau, men der var da aldrig kommet en fælles regulering, hvis ikke Danmark først havde indført sin egen regulering.

Vi har et andet eksempel i forbindelse med de antibiotiske vækstfremmere inden for dyreproduktionen, hvor Danmark gik i spidsen med at lave nationale forbud, og frem mod indførelsen af forbuddene lavede vi frivillige handlingspla-